ELENA CEAMPELEA SE RETRAGE...

Mai bine de zece ani, Elena Ceampelea a fost o prezență constantă în eșalonul de elită al gimnasticii feminine românești. Talentul remarcabil și munca asiduă i-au permis ca, la puțin timp după apariția sa în sportul grației și al măiestriei, să fie selecționată în 1964 în lotul pentru Jocurile Olimpice de la Tokio unde, însă, n-a avut șansa să concureze. Așa că primele ei succese și satisfacții le-a înregistrat în competițiile interne, fiind — începînd din 1965 — de mai multe ori campioană absolută a țării. Apoi, Elena Ceampelea a avut deseori și satisfacția de a fi selecționată în echipa reprezentativă pentru prestigioase întîlniri internaționale, aducîndu-și, implicit, un consistent aport la obținerea unor rezultate valoroase. Maestră a sportului, multiplă campioană republicană, Elena Ceampelea a cucerit numeroase titluri balcanice, a evoluat cu succes la campionatele mondiale de la Ljubljana (1970) și Varna (1974), la campionatele europene de la Minsk (1971), ca și la Jocurile Olimpice de la München (1972), impresionînd spectatorii și specialiștii prin mișcarea sa grațioasă, plastică.

Zilele trecute, Elena Ceampelea și-a luat rămas bun de la activitatea competițională. În cadrul unei festivități organizate de federația de specialitate și clubul Petrolul (la care și-a început activitatea), Elena Ceampelea a fost călduros felicitată pentru performanțele înregistrate în gimnastica de performanță. Pe viitor, o vom întîlni ca antrenoare...

În imagine : *Secretarul general al F. R. Gimnastică*, Nicolae Vieru, *îi înmînează sărbătoritei o plachetă, semn al prețuirii muncii și devotamentului cu care s-a pregătit și a concurat.*

MICRO-FOTBALISTICE

— Păcat că fotbaliștii erau numai virtuoși, nu și virtuozi...

— Arbitrul dictă fără să clipească „11 metri" contra gazdelor, apoi... își potrivi mai bine perna și continuă să viseze.

— Atmosfera în echipă se schimbase radical : deși ratase de la 4 metri, înaintașul nu mai privea cu reproș spre vîrful bocancului cu pricina...

— Cînd antrenorul se hotărî să trimită în teren pe cel mai talentat dintre juniori, acesta trecuse de mult vîrsta senioratului...

— Cel mai bun înaintaș din echipa de copii a cartierului nu mai e primit în joc : dacă fusese poreclit Pele...

— Dacă aș mai avea anii voștri, v-aș arăta eu cum se trage un penalty — zise noul antrenor...

M. COSTEA

O NOUĂ FAMILIE DE SPORTIVI

O nouă familie de sportivi surîde fericită obiectivului fotografic : Suzana Szabados *(Politehnica București)* și Nicolae Pîrșu *(Steaua), ambii maeștri ai sportului, ambii componenți ai loturilor naționale de baschet, au spus din toată inima „da !" în fața Ofițerului Stării civile al Consiliului popular al Sectorului 3 din Capitală.*

Alături de prieteni și colegi, de toți iubitorii baschetului, le adresăm tradiționala noastră urare: „casă de piatră !"

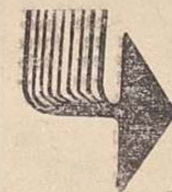
Foto : Dragoș NEAGU

ACASĂ, LA JURILOVCA, CU MEDALIILE DE AUR DE LA XOCHIMILCO

După dublul succes de la Xochimilco, Vasile Dîba *s-a reîntîlnit cu apele Snagovului unde a descifrat multe din tainele sportului în care, în acest an, a cunoscut deplina consacrare*

Prima dragoste...

Un băiat, ca atîția alți băieți din Jurilovca, s-a îndrăgostit de fotbal („îmi plăcea să joc pînă seara tîrziu... acolo în față, de unde poți da gol !"). Mai erau, e drept, și lungile ceasuri petrecute la pescuit, pe tainicele cărări de ape, spre Mare, ori înspre Razelm, dar asta e altceva, asta face parte din viață, e sufletul oamenilor de- aici.

N-aveau, desigur, de ce să se teamă, nici Lucescu, nici Dumitrache, nici Iordănescu... Vasile Dîba, feciorul iscusitului mecanic de vas din Jurilovca, nu visa la gloria fotbalistică. Nici măcar la un meci „în oraș" la Babadag, cale doar de 18 kilometri. Poate de acea primei dragoste i-a urmat o alta, căreia, însă, flăcăul meșterului Cozma i-a arătat pînă acum toate semnele credinței și ale statorniciei — caiacul, sportul care-i reamintea, în clipe de visare și cutezanță, lotca de-acasă și oamenii din Jurilovca

În milenarul Aegysos...

Pornit din așezările Deltei să descopere campionii de mîine, maestrul emerit al sportului Igor Lipalit, pînă nu de mult copilul răsfățat al Snagovului, acum antrenor, pus pe fapte mari, la „Delta"-Tulcea, l-a întîlnit pe Vasile Dîba în clipa cînd tînărul fotbalist din Jurilovca își căuta adevărata vocație sportivă.

Au început, împreună, greul urcuș al performanței. De ce, totuși, fiul fostului canoist Cozma Dîba, de mai multe ori participant la cursa de mare fond pe Dunăre, nu a rămas fidel pagaei ? Din nou, nestatornicia tinereții ? Nu ! De data aceasta de vină era... statura („mi-au spus că sînt prea înalt pentru canoe").

Alături de Vasile, pe noile întinderi de ape străbate pistele de antrenament și sora lui, Anfisa, grăbită să-i arate fratelui că nu e o puștoaică oarecare. (Vă amintiți ? Anfisa Dîba — dublă campioană de junioare în anii 1972/73...). Dar, din 1971 Vasile începuse și el să colecționeze titluri și locuri fruntașe, la campionatele juniorilor, mici și mari, apoi la cele ale seniorilor, la regatele internaționale.

Vasile Dîba joacă, cu aceeași pasiune, fotbal și — de mai puțin timp — baschet, dar logodna talentului său sportiv cu padela este un fapt împlinit.

În primăvara acestui an, cînd înfrunzeau sălciile Snagovului, Vasile Dîba, din iulie 1973 membru al clubului „Dinamo" din București, candidează cu mari șanse la un loc în echipa de caiac-canoe a României pentru campionatele mondiale din îndepărtata Țară a aztecilor.

Aur, garoafe și mariachi la Xochimilco...

Ultima zi a finalelor ! În tribunele de la Cuemanco încep să se audă acordurile orchestrelor de mariachi. Ne întoarcem la Centro Olimpico Mexicano. Eroul zilei, debutantul Vasile Dîba, singurul dublu-campion al acestei ediții mexicane a mondialelor, mai păstrează buchetul de garoafe primit la emoționanta festivitate de premiere. De fapt, la cele două festivități, după finala sprinterilor și după aceea a spectaculoasei probe de ștafetă. În ambele victorios, medaliat cu aur, răsplătit cu aplauzele frenetice ale tribunelor.

Seara, mai degrabă într-un ceas de noapte, un dublu campion mondial trimite spre Jurilovca, spre Tulcea și spre București cîteva gînduri de dor și, firește, de bucurie.

Acasă, la Jurilovca...

Răsună cînt tineresc peste întinderi de ape. Mîini aspre au cules, cu incredibilă gingășie, flori întîrziate din belșugul toamnei și le-au prins, ghirlande, pe fruntea lotcilor de lemn vechi, scăldat de ani și ani de apele mării. E „Ziua pescarului". Tulcea dăruiește milenarului Aegysos tradiții noi și le sădește cu grijă în toate așezările Deltei, deci și aici, la Jurilovca. Răsună din depărtări chemarea apelor, părtașe și ele la sărbătoarea neîntrecuților pescari. Printre oaspeți, dublul campion al lumii. Oamenii, cei de-acasă, dar și cei sosiți de la Tulcea, au avut grijă să amintească în cuvinte care-ți transmit căldura inimilor, că a venit acasă — invitat de onoare — feciorul lui Cozma Dîba, „cel care i-a lăsat în urmă pe Geza Csapo, Sledziewschi și cum i-or mai fi chemînd pe ceilalți mari campioni care după cursă au venit să-l felicite pe Vasile al nostru din Jurilovca, pentru că la Mexic el a fost cel mai bun".

Noi ce să zicem ? Să-ți trăiască feciorul, nene Cozma, și să-l cinstim iarăși, după Montreal !...

Dan GARLEȘTEANU

RECENZII

O CONTRIBUȚIE LA ISTORIA SPORTULUI ROMÂNESC *)

Multiplelor manifestări sportive generate de acest memorabil an 1974, aureolat de cea de a XXX-a aniversare a Eliberării și de Congresul al XI-lea al partidului, li s-a adăugat, recent, o izbutită apariție editorială : a văzut lumina tiparului albumul „TREI DECENII DE AUR ÎN ISTORIA SPORTULUI ROMÂNESC".

Concepută ca o monografie ilustrată, lucrarea face o amplă trecere în revistă a succeselor pe care mișcarea sportivă le-a obținut, sub conducerea partidului, în acești ani, cei mai fertili și mai glorioși din întreaga istorie a poporului nostru.

Parcurgînd textul inspirat și alert al albumului, privind fotografiile frumoase, riguros selecționate, cititorul capătă o imagine complexă a dezvoltării pe care educația fizică și sportul le-au căpătat în anii construcției socialiste, a drumului ascendent pe care l-au urmat.

Paralel cu ilustrarea anvergurii de masă a sportului, a rolului social pe care el este chemat să-l joace, volumul face o retrospectivă a marilor succese sportive românești, a victoriilor obținute la campionatele lumii și Europei, la Jocurile Olimpice, prilejuind astfel emoționante aduceri aminte și tulburătoare revederi cu străluciți campioni, totdeauna admirați și iubiți. Alături de ei, amatorii de sport îi vor întîlni și pe performerii de astăzi, tineri de care sînt legate speranțele altor victorii, și mai strălucitoare, în arena sportului mondial.

Albumul acesta, deosebit de interesant, depășește cu mult cadrul unui volum omagial, constituindu-se într-o valoroasă lucrare de statistică și istorie contemporană a sportului românesc. (V. Ch.)

SPORTUL ȘI ARTA **)

Albumul *„Sportul în arta românească"* are două merite esențiale pe care nu vom înceta să le subliniem. *Marin Mihalache* este primul critic de artă care ne oferă (text și ilustrație) un volum închegat, consacrat acestei teme. Meritul constă aici în materializarea unei indiscutabile necesități de a introduce pe iubitorul de sport în lumea fascinantă a artei plastice, acolo unde sportul însuși și-a făcut de milenii locul. Este neîndoios faptul că prin asemenea lucrări vom cultiva (după ce vom fi trezit) simțurile și gusturile estetice ale oamenilor din sport. În acest fel, autorul face și operă de educație, într-o arie socială în care experții în artă pătrund mai rar. În al doilea rînd, meritul excepțional al cărții este acela de a fi strîns la un loc aproape tot ceea ce se putea culege din zestrea plastică a țării, în raport cu subiectul nostru. Opere cu temă (mai mult sau mai puțin sportivă) s-au răspîndit, de-a lungul deceniilor, în toată țara. Și iată, vine cineva, întreprinzător și inteligent, care răscolește colecțiile pentru a regăsi și a reuni sculpturile și picturile românești cu subiect sportiv. Efortul acesta — la care partea de contribuție a editurii nu este deloc măruntă — merită toată lauda. *(vib)*

*) Dan Gârleșteanu : *„Trei decenii de aur în istoria sportului românesc"*, editura Stadion, București, 1974.

**) *Marin Mihalache : Sportul în arta românească*; Editura Stadion, București, 1974 (115 reproduceri).

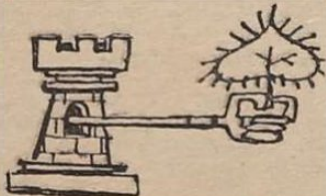
Răspunde Ion Poștașu

Dr. GHEORGHE ISCRU, COMUNA CIUCEA. Eu nu vă pot da decît un ajutor neînsemnat în această direcție, indicîndu-vă adresa Radiodifuziunii : București, strada Nuferilor 60, Sectorul 7. Vă previn, însă, că numărul celor care ar vrea să devină crainici sportivi este de domeniul sutelor, dacă nu chiar al miilor. Oricum, încercați-vă norocul.

PETRE STANEL, CRAIOVA. Într-adevăr, nu este numai părerea unui suporter al Universității Craiova. Și alții remarcă revenirea în formă a tînărului fotbalist Balaci. Ne bucură să întîlnim jucători care promit. Mai ales dacă se țin și de cuvînt !

ION TOFAN, GALAȚI. Să vă spun care este numele adevărat al campionului mondial de box la toate categoriile : Cassius Clay sau Mohammad Ali ? Amîndouă ! În actul său de naștere scrie : Cassius Clay. Dar, el a adoptat numele de Mohammad Ali și... nu vrea să mai audă de primul său nume, sub care este trecut în istoria boxului. Precaut, dacă îl voi întîlni vreodată, am să-i spun Ali, și nu Cassius. Nu vreau să-l supăr, mai ales după k.o.-ul pe care l-a administrat lui Foreman.

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Un distih pentru Aurel Urzică, noul campion de șah al României :

Toți șahiștii-au constatat
Că Urzică i-a... pișcat.

SANDU GROSU, BUZĂU. „Ce se întîmplă dacă la o lovitură liberă indirectă, mingea îl lovește pe arbitru și intră la gol ?" Portarul se va alege doar cu spaima (în cazul cînd nu cunoaște regulamentul). La o asemenea fază, mingea va fi repusă în joc, ca la orice aut de poartă. Dacă, însă, aceeași întîmplare s-a produs la executarea unei lovituri libere DIRECTE, portarul nu se mai alege numai cu spaima, ci și cu un gol valabil.

MARCELA GEAMBAȘU, ROȘIORI DE VEDE. Ne permiteți să-l felicităm pe gimnastul Dan Grecu, din partea dv., în proză și nu în versuri. Sînt convins că îi va face mai mare plăcere ! Fiindcă versurile dv....

ERIC STANCIU, BUCUREȘTI. N-a fost ofsaid. În meciul de cupă A.S.A. Tîrgu Mureș — F. C. M. Reșița, Fazekaș se afla în jumătatea lui de teren cînd i s-a trimis mingea. Uneori, nici jucătorii, nici spectatorii nu sînt atenți la acest „amănunt", care scoate un jucător de sub incidența legii ofsaidului, chiar dacă n-are în fața lui doi jucători adverși.

Ilustrații : N. CLAUDIU